

ДЕСЕТ КИЛА

В живота се случват предимно гадости, но понякога съдбата ти прави неочакван подарък, не прекалено често, но все пак достатъчно, за да не изпаднеш в отчаяние. Но не бива да си мислиш, че става въпрос за някаква компенсация. Не, това би било неуместно. Подобни неща не се случват заради теб. Съдбата ти прави подарък не защото ти си добър, а защото други хора са лоши. И глупави.

Онзи тип влезе в бара, който, в интерес на истината, беше пародия на бар. Честна дума! При това във всяко едно отношение. Беше същинска дупка, боята на вратата се лющеше и отвън нямаше табела. Това беше причината мястото да е добре познато на мен, на онзи тип и на хора като нас. Вече бях вътре, седях на маса, на която бях седял и преди. Видях онзи тип да влиза. Познавах го дотолкова, доколкото го бях виждал тук няколко пъти. Следователно и той ме познаваше, защото, ако предположим, че във Вселената съществува известно количество реципрочност, той би трябвало да ме е виждал толкова пъти, колкото и аз него. Той ме вижда, аз го виждам. Не бяхме приятели. Не знаех името му. Не че очаквах да го знам. Ако човек като него ти каже името си, то най-вероятно е фалшиво. Както и аз ако му кажа име, то също ще бъде фалшиво. Какви бяхме в такъв случай? Случайни познати, предполагам. Достатъчно познати, но и достатъчно непознати, за да сподели с мен, ако е загазил. Досущ като двама американци, които очакват полета си на летище в чужбина. Това предполага близост, която в действителност не съществува. Това улеснява човек да излее душата си. Да сподели неща, които никога не би споделил при нормални обстоятелства. Този тип направи точно това. Седна на масата ми и разказва дълга история. Не веднага, разбира се. Наложил се да го подканя.

– Добре ли си? – попитах го аз.

Той не отговори. Аз не настоях. Това наподобяваше запалването на автомобил, стоял на паркинга цял месец. Не можеш просто да завъртиш ключа. Трябва да му дадеш време, за да не задавиш карбуратора или каквото там имат съвременните автомобили. Налага се да проявиш търпение. В моята професия търпението е ценна добродетел.

– Искаш ли нещо за пиене? – попитах аз.

– „Хайнекен“ – отвърна той.

Веднага разбрах, че е много разсеян, че мисълта му се рее някъде другаде. Предложиш ли пиене на такъв човек, той обикновено избира нещо скъпо, нещо с кехлибарен цвят в ниска чаша. А не бира. Той определено не разсъждаваше правилно. Не си правеше сметката. За разлика от мен.

Възрастна сервитьорка, облякла къса пола като някое младо момиче, донесе две бутилки бира, една за него и една за мен. Той надигна своята, отпи голяма глътка и я остави на масата. В този момент забелязах, че човекът започва да осъзнава промяната в нашата нова социална динамика. Аз го бях черпил питие, затова той ми дължеше разговор. Беше приел моята проява на благотворителност, затова дължеше на самия себе си да се възползва от възможността да повдигне самочувствието си. Забелязах, че обмисля как да започне така, че да ми покаже колко голям играч е.

– Никога не става по-лесно – заяви той.

Непознатият беше бял, слаб, може би трийсет и пет годишен, леко кривоглед, продукт на прекалено много поколения бракове между близки роднини. В резултат на това неговата ДНК не съдържаше нищо освен най-основните компоненти. Тя беше предопределила формирането на ръце, крака, очи, уста и толкова. В това отношение той наподобяваше атом. Отговаряше на основните характеристики, но по нищо не се различаваше от десет хиляди други атома като него.

– Разкажи ми – подканих го внимателно, сякаш разбирах колебанията му.

– Човек получава шанс, опитва се да се възползва от него – започна той. – Опитва се да постигне нещо. Понякога се получава, друг път не.

Замълчах.

– Започнах като муле – продължи той. – Преди доста време. Знаеш ли какво е това?

Кимнах. Думите му не ме изненадаха. Намирахме се на седем-осем километра от междушатска магистрала I-95. Всички започваха като мулета и прекарваха кокаин от Маями или Джаксънвил до Ню Йорк и Бостън на север. Всеки, чието лице внушаваше поне малко доверие и притежаваше автомобил, който да не привлича внимание, започваше като муле. Първия път слагаше в багажника един килограм,

после два, после пет, после десет. Доверието се печелеше постепенно, а успехът се възнаграждаваше, особено ако успееш да стигнеш безпроблемно чак до Ню Джързи. В онези години щатската полиция там представляваше най-голям проблем за трафикантите.

– Всеки път доставях стоката без проблеми – каза той. – Без никакви проблеми.

– И благодарение на това се издигна по веригата – заключих аз.

– Започнах да продавам – призна той.

Кимнах отново. Това беше логичната следваща стъпка. Босовете му бяха наредили да се възползва от лицето, което внушава доверие, и колата, която не привлича внимание, за да отиде в определени квартали и да се свърже директно с определени местни дистрибутори. Това скъсяваше веригата с една брънка. През колкото по-малко ръце минаваше стоката, през колкото по-малко ръце минаваха парите, толкова по-бързо се завърташе машината, толкова по-малко засечки даваше.

– За кого? – попитах го.

– За братята Мартинес.

– Впечатлен съм – отсякох аз и той просия.

– Стигнах до момент, в който пренасях по десет кила най-чиста кока наведнъж.

Бирата ми започваше да се стопля, но въпреки това отпих от бутилката. Знаех какво ще последва.

– Прекарвах коката на север, а парите на юг – продължи той.

Замълчах.

– Виждал ли си някога толкова пари? – попита той. – Виждал ли си наистина?

– Не.

– Не можех да повдигна кашона. Можех да получа херния.

Замълчах.

– Правех по два курса седмично. Всеки ден бях на път. Такива като мен бяха десетки...

– А това означава много пари – казах аз, защото трябваше да откряна вратата към следващото му признание.

Той трябваше да се увери, че проявявам разбиране. Нуждаеше се от мое разрешение да продължи.

– Като река – обясни той.

Отново замълчах.

– Парите бяха толкова много, че губеха значението си за тях. Те буквално се къпеха в пари.

– Човек получава шанс, опитва се да се възползва от него – свих рамене аз.

Той не отговори.

Поне отначало.

Вдигнах два пръста към старото момиче и тя бързо сложи две нови бутилки „Хайнекен“ върху дървената табла.

– Взех малко – призна си онзи тип.

Старото момиче ни донесе пълните бутилки и отнесе празните. Четири вносни бири, отбелязах си наум, трябва да проверя сметката накрая. В наши дни всеки се опитва да те обере.

– Колко взе? – попитах аз.

– Ами... всичко. Всичко, което бяха платили за десетте кила.

– И колко прави това?

– Един милион долара. В брой.

– Добре – възкликнах ентузиазно аз, дори вложих уважение в гласа си, сякаш исках да кажа: *леле, браво на теб!*

– Задържах и стоката – каза той.

Вперих поглед в него.

– Онези в Бостън ги тресе параноя. Държат парите и коката на различни места. В момента целият град е разкопан. Ремонтират много улици и е по-лесно първо да вземеш парите, а после да доставиш стоката. От един момент нататък започнаха да ми се доверяват...

– Но този път ти взе парите и изчезна, преди да доставиш стоката, така ли?

Той кимна.

– Чудесно!

– Казах на братята Мартинес, че са ме обрели.

– А те повярваха ли ти?

– Може би не.

– Това е проблем.

– Не разбирам защо – изохка той. – Наистина не разбирам. Нека те питам нещо. Колко пари имаш в джоба си в момента?

– Двеста плюс дребни. Отбих се до банкомата, преди да дойда тук.

– Как би реагирал, ако изпуснеш един цент, а той се търколи и падне в улична шахта? Един-единствен скапан цент.

– Не бих си мръднал пръста – признах аз.

– Именно. Все едно човек с двеста долара в джоба да изгуби един цент под възглавничката на дивана. Колко стиснат трябва да бъде?

– За тези типове не всичко се измерва с пари – отбелязах аз.

– Да, знам.

Замълчахме и отпихме от бирите си. Моята ми се стори твърде газирана. Нямам представа какъв е бил вкусът на неговата. Най-вероятно не е усетил никакъв вкус.

– Те разполагат с един човек – продължи моят събеседник. – Името му е Октавиан. Той е техният следовател. И ексекютор. Той ще дойде за мен.

– Случва се да оберат някого. Стават такива работи.

– Говори се, че този Октавиан е много страшен. Чувал съм ужасни неща.

– Обрали са те. Какво може да направи?

– Може да се увери, че казвам истината, това може да направи. Чувал съм, че задава въпроси по начин, който те кара да искаш да отговориш.

– Не се ли пречупиш, няма да постигне нищо.

– Показаха ми един нещастник в инвалиден стол. Говори се, че Октавиан го накарал да пълзи по алея с чакъл цяла седмица. Наричал го *разходка по плажа*. Болката била неописуема. Човечецът получил гангрена и изгубил краката си.

– Кой е този Октавиан?

– Никога не съм го виждал.

– Да не би да е колумбиец?

– Нямам представа.

– Онзи в инвалидния стол не ти ли каза?

– Нямах език. Говори се, че Октавиан му го отрязал.

– Трябва ти план – заключих аз.

– Той може да влезе всеки момент. И няма да разбера.

– Трябва ти план, и то бързо.

– Мога да отида в Ел Ей.

– Наистина ли можеш?

– Не – призна мъжът. – Октавиан ще ме намери. Не искам да се озъртам от страх до края на живота си.

Замълчах. Поех си дъх.

– Случва се да оберат човек, нали? – попитах аз.

– Така си е. Не е нещо нечувано.

– Можех да натопиш онези от Бостън. Така ще отклониш вниманието от себе си. Ще се престориш на невинна жертва. Първият пострадал в новата нарковойна. Почти герой.

– Стига да успея да убедя този Октавиан.

– Винаги има начин.

– Например?

– Първо трябва да убедиш самия себе си. Ти си жертвата. Повярваш ли искрено в това, и Октавиан ще ти повярва. Представи си, че играеш роля.

– Няма да е лесно.

– Един милион долара си струват усилието. Или два милиона, ако успееш да продадеш кокаина.

– Не знам.

– Придържай се към сценария. Не знаеш нищо. Това е работа на онези типове от Бостън. Който и да е този Октавиан, задачата му е да постига резултати, а не да си губи времето с разследвания, които

ще го отведа в задънена улица. Не се ли пречупиш, той ще каже на братята Мартинес, че си чист, и те ще те оставят на мира.

– Може би.

– Научи си историята, придържай се към нея. Вярвай си. Това е актьорски похват. Наричат го *Метода*. Използваше го онзи... онзи дебелият, който умря наскоро.

– Марлон Брандо?

– Да, същият. Много го харесвах. Ще се справиш.

– Може би.

– Но Октавиан ще претърси дома ти.

– Със сигурност – призна събеседникът ми. – Ще го обърне с главата наопаки.

– Затова стоката не бива да остава там.

– Тя не е там.

– Това е добре – отсякох аз и замълчах.

– Какво? – попита той.

– Къде е?

– Няма да ти кажа.

– Добре. Защото не искам да знам. Защо, по дяволите, ще искам да знам? Но работата е там, че и ти не трябва да знаеш.

– Но как е възможно?

– Това е проблемът. Този Октавиан ще го прочете в очите ти. Ще разбере, че знаеш. Ще те пребие от бой или каквото прави там. Той трябва да види пустота в погледа ти. Все едно нямаш никаква представа. Това трябва да види. Но няма да го види.

– А какво ще види?

– Ще разбере, че криеш нещо, че си мислиш: Ей, утре това ще свърши и аз ще се върна у дома или в склада, който съм наел, и всичко ще бъде наред. Той ще разбере.

– Какво да направя?

Допих бирата си. Вече топла и разгазирана. Замислих се дали да не поръчам още две, но се отказах. Прецених, че приближаваме края. Прецених, че е излишно да инвестирам повече.

– Може би трябва да отидеш в Ел Ей – предложих му аз.

– Не.

– Трябва да оставиш стоката у мен. Така най-искрено ще можеш да заявиш, че нямаш представа къде е.

– Да не съм луд? Защо да ти вярвам?

– Не си длъжен да ми вярваш.

– Ти можеш да изчезнеш с моите два милиона.

– Мога, но няма да го направя. Защото тогава ти ще се обадиш на Октавиан и ще му кажеш, че току-що си се сетил нещо. Ще му опишеш как изглеждам и тогава твоят проблем ще се превърне в мой. И ако Октавиан наистина е толкова страшен, както ми го описа, не бих искал да се срещна с него.

– Повярвай ми, много е страшен.

– Вярвам ти.

– Къде ще те намеря след това?

– Тук. Знаеш, че идвам редовно. Виждал си ме и преди.

– Трябва да играя като актьор, който следва... Метода – обобщи той.

– Не можеш да издадеш информация, която не знаеш.

Той замълча.

Аз също.

И си представих как прибирам един милион долара в брой и десет кила чист кокаин в багажника на колата ми.

– Добре – съгласи се той.

– Ще трябва да ми платиш хонорар – заявих за по-голяма достоверност.

– Колко?

– Петдесет бона.

– Добре – усмихна се той.

– За теб това ще е като онзи цент под възглавницата на дивана.

– Прав си.

– Така всички печелим.

Вратата на бара се отвори. Влезе непознат, придружен от порив топъл въздух. Ако се съдеше по вида му, латиноамериканец, нисък, набит, с големи ръце и грозен белег под едната скула.

– Познаваш ли го? – попита новият ми най-добър приятел.

– За пръв път го виждам.

Новодошлият се запъти към барплота и се настани на един стол.

– Трябва да го направим още сега – каза новият ми най-добър приятел.

Понякога съдбата ти прави неочакван подарък.

– Къде са нещата? – попитах аз.

– В един стар фургон в гората.

– Много място ли заемат? Нов съм в тези неща.

– Кокаинът е десет кила. Парите също. Два сака.

– Да вървим тогава.

Качих го в колата и потеглих първо на запад, а после свих на юг. Той ме напътстваше чак докато стигнахме до една просека в гората и до черен път, който водеше до малка поляна. Предположих, че е била поддържана някога, но сега беше обрасла в бурени и отрупана с боклуци, които диви животни бяха маркирали с урина. Самият фургон пък се оказа хубава някога каравана, от която беше останала само прогнила черупка. Цялата беше покрита с плесен, а прозорците бяха толкова мръсни, че през тях не се виждаше нищо. Той отвори вратата с усилие и влезе вътре. Вдигнах капака на багажника и зачаках. Той излезе с по един сак във всяка ръка. Донесе ги при мен.

– Къде какво има? – попитах аз.

Той прилекна и дръпна циповете. В единия сак имаше пачки използвани банкноти, а в другия – пресован на тухлички бял прах, грижливо увит в прозрачен найлон.

– Добре – усмигнах се аз.

Той се изправи и сложи саковете в багажника, а аз направих крачка встрани и го прострелях два пъти в главата. От околните дървета излетяха множество птици, заграчиха недоволно, но бързо се успокоиха и отново накацах по клоните. Прибрах пистолета в джоба си и извадих мобилния телефон. Набрах номера, който ми трябваше.

– Да? – казаха едновременно братята Мартинес.

Те винаги използваха високоговорител. Страхуваха се да не би единият да измами другия, затова провеждаха разговорите си заедно.

– Обажда се Октавиан – представих се аз. – Приключих тук. Взех парите и се погрижих за онзи тип.

– Толкова бързо?

– Извадих късмет.

– А десетте кила?

– Изчезнали са. Няма и следа от тях – заявих аз.